

ZPRÁVA 25 : 16.11.2014

Ohlédnutí zpět.

První rok budování našeho NaPaLo je skoro za námi. Je pravda, že sen o něm existoval dávno před tím, než jsme se odvážili mluvit o něm nahlas. Když člověk něco moc chce, po něčem touží a sní si svůj sen, i když pro mnohé sci-fi, obvykle dosáhne svého, nebo se k cíli hodně přiblíží. Jsou místa člověku milá či naopak a jsou místa, která jsou láskou na první pohled. S pozitivní energií. Zde ji člověk čerpá v okamžicích, kdy ji potřebuje a na oplátku mu určitě stojí zato ji nějak vracet zpět. Je to souznění s přírodou a určitě to vnímám jako dar. Je to něco, co člověka vtahuje do svých procesů a tím se i on pak stává jejich součástí. Jinak by nemohl vědět, co se děje v korunách starých olší, nevšiml by si, jak lomanské cesty vymlely stékající vody větších dešťů, které obnažily oblé křemeny, bílé i tmavé, rudě železité, nepoznal by život všeho živého, co se skrývá v našich tůňkách i mimo ně. Pořád něco překvapuje, něco, čeho jsem si v minulém roce nepovšimla, nebo to tady prostě nebylo. Je to jen zdánlivé opakování a míjení dnů, týdnů, roků. Periodický návrat do stejného období není identický a ani být nemůže. Pohybujeme se po spirále, a proto je vše stále nové. Mám to ráda, ten pohled dopředu, to těšení na další jaro se svěží zelení a ptačími mláďaty v našich budkách, žabími snůškami, pak zralé léto, klidné a laskavé ke všemu, co se tu narodilo, ať už je to živočich, rostlina či kámen. Podzim chodí nečekaně, kdy jsme obvykle stále ještě ponořeni do hektických procesů léta. Je to uvolněný výdech po všem, co jsme zde viděli, zažili a snad také vykonali. No a zima? Připravíme si sice teplé bačkůrky a kulíšky, slunečnicová semínka ptáčkům, ale už tajně šilháme vpřed a alespoň plánujeme vyčištění ptačích budek. Prostě než se nadějeme, uběhneme těch pomyslných 360°. Jenže náš les kolem tůněk, v minulém roce plný zlatých blatouchů, je letos najednou úplně bílý. Rozkvetl ptačinec a blatouchy záhadně zmizely. Proč? To je to překvapování, to, čím nás příroda obdarovává a nic za to nechce. Vše se opakuje s neplánovanou proměnou.

Jsou tu také lidé, kteří jdou s námi po společných cestách i proti nám. Návštěvníci NaPaLo. Ti co nám chtějí pomáhat a pomáhají, ti co by nám chtěli pomáhat, ale z nějakých důvodů nemohou, ti co se o vše alespoň zajímají a fandí nám a také ti, kterým je naše NaPaLo naprosto fuk. Neuvádím nikoho, kdo škodí. Chci totiž věřit, že ti u nás nejsou, nepotkali jsme je. Proto nám tady může být hezky. Kde nejsou zlí lidé, tam je přece hezky.

Přeji všem poutníkům klidné putování po našich krásných lomanských cestách a děkuji všem těm, co nám svými konkrétními skutky pomáhali snít sen o našem národním parku.

J. Hepová-MiSFN